Месечни извештај

Хуманитарна

Организација

СРБИ ЗА СРБЕ

Октобар, 2010

www.srbizasrbe.org

Извештај бр. 10

Писмо донаторима

Поштовани донатори, чланови и пријатељи,

Месец октобар који је иза нас, можемо са правом оценити као један од најуспешнијих до сада у раду наше организације. У току протеклог месеца наши активисти и пријатељи организације успели су да стигну и помогну српске породице од Српске Крајине, Херцеговине, Републике Српске, Црне Горе, Србије па све до сад неприступачне-Јужне Србије. Први корак ка давно зацртаном циљу о помоћи српској деци, ма где год да се налазила широм Балкана смо коначно направили. Сада нам само преостаје да пратимо пут који смо прокрчили и да наставимо још сигурније и јаче на путу наше хуманитарне делатности.

Поред прикупљених преко 3000е за месец октобар, свакако као најбитнију активност издвајамо прву посету Јужној Србији коју је направила једна организација овакве врсте из Србије и успостављање контаката са тамошњим српским удружењима.

Активности у октобру смо започели укључивањем у пројекат изградње куће породици Тришић из села Ораховац код Зворника (Република Српска) коју је започела наша братска организација „Немањићи-Тићино“. Овај пројекат смо помогли са 500е које смо наменили за куповину неопходног грађевинског материјала.

Прву велику акцију на подручју Јужне Србије смо спровели уз помоћ пријатеља из културно – информативних центара СПОНА из Скопља и „Вук Караџић“ из Кучевишта. Посетили смо и помогли шест српских породица са преко 1.200е, које смо утрошили на куповину беле технике и најосновнијих животних намирница. Како је на том подручју ситуација врло тешка по свим питањима, одлучили смо да подручје Јужне Србије убудуће буде стандардни део наших годишњих активности попут Космета и Српске Крајине.

Активни смо били и на подручју Ниша где смо помогли породицу Филиповић која броји петоро деце. За њих смо наменили један шпорет на дрва како би ова скромна породица барем мало лакше дочекала предстојећу зиму.

Наша помоћ је поново нашла пут и до српске спарте Црне Горе и наших старих познаника породице Милић којима смо због изузетно тешких услова у којима живе ургентно послали помоћ у виду најосновнијих животних намирница како би и они мирније дочекали предстојећу зиму.

Још један велики успех смо остварили посетом породици Жмирић из села Мирања Горњег у бенковачкој општини (Српска Крајина). Успех није представљала само сама посета и испорука помоћи у вредности од око 750е, колико то што су акцију спровели наши представници из Беча потпомогнути представницима црквене општине Св. Сава такође из Беча који су за ову акцију прикупили 450е. Надамо се још бољој сарадњи убудуће са представницима поменуте црквене општине и спровођењу још доста сличних акција.

Активности у протеклом месецу смо завршили посетом Босанској Крајини и породици Маријановић која броји 9-оро деце. Њима смо обезбедили најосновније животне намирнице и хигијенска средства у вредности од око 400е. У повратку смо посетили и породицу Павловић из Обудовца (Реп. Српска), коју смо до сада у више наврата помагали (обновом куће), а за њих смо такође обезедили најосновније животне намирнице у висини од 200е. На крају овог месеца смо одвојили и 300е сад већ редовне помоћи за куповину трактора породици Екмечић из Херцеговине.

Наши чланови су искористили ове посете и да обиђу неколицину манастира, цркава, и спомен обележја која доста говоре о богатој култури, славној историји и трагичној прошлости нашег народа. Посетама манастиру Крка, цркви Св. Ђорђа у Старом Нагоричану задужбини Краља Милутина из 13. века, спомен подручју Јасеновац као и спомен-костурници Зебрњак посвећеној херојству српских војника из првог балканског рата, наши представници су проширили своја знања о националној историји, духовно се окрепили и подсетили трагичних догађаја из наше историје која се не смеју заборавити, а све са циљем да наставимо нашу хуманитарну делатност.

С поштовањем,

Скупштина организације

Тришићима се гради кућа

Срби за Србе, Немањићи, Тришићи и пријатељи

Данашњом посетом (02.10.) породици Тришић из села Ораховац општина Зворник, Хуманитарна организација Срби за Србе прикључила се великом пројекту изградње куће коју спроводи наша братска организација Немањићи Тићино. Циљ овог великог пројекта који је веома храбро и смело започет од стране наших пријатеља јесте комплетна изградња куће породици Андрије Тришића ратног војног инвалида. Наша организација је овом приликом учествовала са 500 € помоћи при куповини неопходног грађевинског материјала.

У раним преподневним часовима као једини представник организације у овој акцији стижем у Зворник где се налазим са нашом браћом из Тићина. После краћег извештаја о досадашњим радовима спроведеним на овом пројекту упућујемо се до господина Тодоровић Радислава председника Месне заједнице Ораховац. Господин Тодоровић, један врло агилни и предусретљиви човек, несебично даје све од себе већ месецима уназад како би овај план био приведен што брже и ефикасније крају и како би породица Тришић коначно добила услове достојне за живот једне домаћинске српске породице. Уским путељцима пењемо се кроз село Ораховац и на самом крају села долазимо до газдинства породице Тришић. Прелепи пејзажи поносне српске Босне овде се нису штедели. Околина права планинска, идилични призори природе и поглед који лети преко поља и брда која се називају српским и на папиру и то само захваљујући Обилићима попут Андрије Тришића, који нису штедели своје најбоље године, већ су храбро стали у одбрану своје и наше дедовине. Нажалост нагли повратак у реалност, где је призор покварила трошна кућа која датира још из периода Краљевине Југославије. Кућа у хаотичном стању у којој још увек живи целокупна породица сваким даном представља све већу претњу по своје станаре.

Кућа за породицу Тришић у изградњи

На имању нас дочекује само Андрија Тришић видно расположен због нашег доласка. Остатак породице је био у посети својој родбини тако да нас је угостио само наш домаћин. Поред домаћина породицу чине још и његова супруга и петоро малолетне деце од којих најмлађа беба има само неколико месеци. За малишане смо овај пут оставили мали пакет слаткиша и једну књигу. Андрија је у претходним отаџбинским ратовима изгубио ногу и остао инвалид док је његова супруга такође у тешком стању и има проблема са десном руком.

Тришићима се гради кућа

И поред све своје несреће Андрија се бори колико може и редовно иде на испомоћ приликом сече дрва како би увећао колико толико приходе од дечијег додатка и ратне инвалиднине који износе свега 190 е. Свакако недовољно за живот и једног човека, а камоли седмочлане породице.

Одмах поред старе и мемљиве куће коју сачињавају две полу-урушене просторије без купатила и само са једним престарелим шпоретом, ниче полако нова кућа. ХО „Немањићи-Тићино“ су до сада уложили у цео пројекат изградње куће око 3.600 € и резултати су већ видљиви.

На њихов позив наша организација се укључила у акцију и приложила суму од 500 € за коју је купљен цемент и шипке довољне за покривање завршне плоче на овој кући. Највећа брига тренутно је завршетак и оспособљавање барем једне просторије у новој кући пре зиме како би се ова породица могла склонити на сигурно. У старој кући у којој још увек живе Тришићи, не заслужују да живе ни животиње,а камоли оваква једна породица.

Ситуација у старој кући је једна од горих које сам до сада имао прилике да видим. Врло потресне сцене смо доживели приликом уласка у трошни кућерак, схватајући да ту већ годинама живи ова српска породица и константно се питајући да ли је морало баш тако да буде?

Срећом и Божијом помоћи ту су се нашли добри људи који су увидели све то и решили да се организују и овој породици пруже прилику за бољи живот.Тако да уз вођство ХО „Немањићи-Тићино“ и испомоћ наше организације као и још неколицине предузетника из истоимене општине надамо се да ће овај пројекат бити завршен већ наредне године. Уз жеље да ћемо се видети ускоро са породицом Тришић приликом неке наредне испомоћи за њихово газдинство, опраштамо се и приводимо акцију крају.

Овом приликом се захваљујем на гостопримству и сарадњи нашој братској организацији из Тићина као и председнику МЗ „Ораховац“ г-дину Радиславу Тодоровићу.

Са вером у Бога,
Предраг Маринковић

Срби за Србе у Јужној Србији

Представници Хуманитарне организације Срби за Србе протеклог викенда посетили су подручје Јужне (Старе) Србије и спровели још једну у низу великих хуманитарних акција. Први пут током нашег вишегодишњег доброчинитељског рада успели смо да испланирамо и спроведемо у дело посету и доставу помоћи српском народу који живи на територији Јужне Србије (данашње БЈРМ). **Овом приликом смо посетили и помогли 6 српских породица и испоручили помоћ у вредности од око 1.200 € . Испоручена помоћ се састојала од: 2 веш машине, 1 шпорета на дрва, 1 ел. шпорета, 1 замрзивача и хигијенског пакета и основних животних намирница.**

Акцију започињемо из Душановог царског града Скопља где проналазимо шест српских породица којима је била намењена наша помоћ. Након краћег договора и плана крећемо у обилазак угрожених породица.

Прва станица током наше акције било је село Кучевиште које се налази на неких 15ак километара од Скопља. Иначе село Кучевиште је једно од малобројних српских села где су Срби апсолутна већина. Већ на првом кораку наишли смо на пријатно изненађење. Прави мини дочек су нам приредили чланови културно-информативног центра „Вук Караџић“ из Кучевишта. Пар речи о самом удружењу. Удружење окупља српску омладину из Кучевишта и као своју сврху има првенствено развијање националне и културне свести младих Срба из тог села, учење и усавршавање српског језика као и генерално упознавање са Србијом као матицом. Овај пројекат настао је као последица финансирања министарства за културу Републике Србије. У лепо сређеним просторијама где ови млади људи могу да се друже, планирају своје активности или користе скромну библиотеку књига и часописа на српском, представили су нам себе и своје удружење. Ми смо им узвратили кратким представљањем наше организације и најавили будуће активније деловање на тим просторима уз заједничку сарадњу. Уз помоћ ових момака и девојака смо пронашли и помогли три породице из Кучевишта.

Милош, Драган и Милена са Бојаном Илићем, СЗС

Породицу коју смо прво посетили и у којој смо наишли на најзамршенију ситуацију јесте породица Бојкић. Отац Тома који од јутра до вечери надничи како би за своје троје деце обезбедио кору хлеба није

био присутан приликом наше посете. Троје преслатке дечице Драган 11 год, Милена 10 год, и Милош 8 год. током целог дана проводе време сами, пазећи једни на друге. Врло тешка и до сада нама невиђена ситуација. Повремене посете тој деци током дана од стране комшија једноставно нису довољне за нешто више пажње која им је, после содласка њихове мајке, више него неопходна. Због немогућности да утврдимо шта би од планиране помоћи у виду беле технике било најнеопходније за ову породицу, решили смо да у износу од 100€ за њих обезбедимо најосновније животне намирнице и хигијенска средства. Овој дечици остављамо пар књига Православне тематике и уз поздраве настављамо пут даље.

Срби за Србе са породицом Рајчић

Друга породица из истоименог села била је породица Саше и Маје Рајчић са троје малолетне деце. Код поменуте породице ситуација је, можемо слободно рећи, бар на први поглед и што се тиче услова за живот много позитивнија. Нажалост родитељи су без посла,а у овом домаћинству живи укупно седам чланова. Отац породице као и у већини случајева на које наилазимо, сналази се на разним физикалним пословима како би допринео колико-толико бољем и квалитетнијем животу. На срећу, овој породици осим веш машине није било потребно више ништа, тако да смо решили да без много полемике њима донирамо нову веш машину.

Срби за Србе са породицом Николић

Након Кучевишта пут даље настављамо до села Табановце неких 50 км удаљеног од наше претходне дестинације. Ту долазимо до породице Николић коју чине отац Ђоко, мајка Борка и њихова ћерка Ленче (32год.) која има озбиљнијих проблема са психичким здрављем. На скромном имању ова породица се издржава од социјалне помоћи, и узгајања мало живине и разних сорта воћа и поврћа. Николићима смо, након договора са њима, одлучили да дарујемо један шпорет на дрва. Уз поклоне у виду одличног домаћег грожђа крећемо журно до следеће дестинације.

Срби за Србе у Јужној Србији

Село Старо Нагоричане и породица Серафимовић коју чине отац Далибор, мајка Тања , и њихово двоје дечице Никола 3 године и Милена 1,5 година дочекују нас у уобичајеној домаћинској атмосфери. Далибор је иначе и настојник цркве Св. Ђорђа која датира из XIII века и задужбина је великог српског Краља Милутина. Ова скромна породица једва преживљава од социјалне помоћи и од повремених примања које Далибор добија за бригу о самој цркви. Нажалост осим тешке социо-економске ситуације ова породица бригу брине и око мале Милене која има озбиљних бубрежних проблема и за чије анализе и први корак лечења у Београду је неопходно око 1000€. Након краћег дружења одлучујемо да им донирамо електрични шпорет како би макар мало успели да им олакшамо тежак живот.

Као добар домаћин, Далибор нас води до своје друге куће, већ поменуте цркве Св. Ђорђа која се налази прекопута његове куће. Ту нас упознаје са историјом ове цркве, а некада манастирског комплекса која неодољиво подсећа на косметску Грачаницу, такође задужбину Краља Милутина. Изузетно очуване фреске,обзиром да датирају из XIII века, никог нису оставиле равнодушним. Врло импозантна грађевина коју свакако треба посетити и која самим својим постојањем и поред наметнуте локалне квази историје говори чија је то земља и који ју је народ насељавао и још увек насељава већ вековима уназад.

Околна брда, пропланци и поља у и око самог Старог Нагоричана још чвршће, непобитније и страсније сведоче ко је уткао себе у Стару Србију и ко ју је натопио својом крвљу и чије јој кости чине темеље. Велика већина нас је заборавила да уопште и постоји ово славно српско место које одзвања јунаштвом српских витезова и тишином заборављености које се над њим надвило. Старо Нагоричане место где се одиграо први наставак Косовског боја, са једнако жестоким окршајем и истим исходом, али различитим последицама. Ту на том месту се одиграла чувена Кумановска битка из првог балканског рата 24. октобра 1912. године где су се страшно сукобиле српска армија под вођством ђенерала Петра Бојовића и турска под командом Зекир-паше. Битка која се проучава и дан данас на свим познатим војним академијама широм света. Српска војска је на овом локалитету однела пресудну битку за даљи ток развоја првог балканског рата. Посредством наших пријатеља из Куманова, посетили смо спомен обележје Зебрњак.

Од некада велелепног споменика подигнутог 1937. године остао је читав само доњи део, након минирања торња од стране окупаторске бугарске војске за време 2. св. рата. Тренутно тај споменик одржава један Србин из Куманова који је уједно и ређићемо кустос овог спомен обележја. Пошто смо чули кратку историју битке и овог спомен обележја, посетили смо и костурницу где смо се поклонили костима наших славних предака и запалили свеће за покој њихових храбрих душа и њихових неизбрисивих вечних дела. Велика жеља постоји међу нашим живљем са тих простора да се овом споменику врати стари сјај и да се он уреди како би барем делимично могао да репрезентује сву храброст и подвиге наших предака чије кости ту почивају, међутим надлежне установе не дозвољавају никакве радове па чак ни најмање кречење без њихове дозволе.

Срби за Србе у Јужној Србији

Српска костурница на Зебрњаку

Последња породица коју смо обишли јесте породица оца Симеона Брава који живи у малецној кући у Скопљу са својом супругом и петоро деце: Јованом 16 год, Маријом 13 год, Аном 11 год, Григоријем 10 год и Теофанија 8 год. Врло скучен простор у ком живи овај племенити свештеник једва је омогућавао да се сви сместимо у једну просторију. За оца Симеона смо наменили један замрзивач, а за његову децу пакет слаткиша и неколико књига. Од оца Симеона смо сазнали да он и још неколицина српских свештеника своју дужност Богом дану, тачније свету литургију служе веровали или не у становима! Ситуација скоро идентична као пре два миленијума, док је хришћанство и блага реч нашег Господа Исуса Христа још увек тражила свој пут ка светлости дана, и док су се прве свете литургије одржавале по кућама верних.

Шеста породица коју смо помогли јесте породица Загорке Павић која је избеглица са Космета из Дренице и њено двоје малолетне деце. Ту породицу нисмо стигли лично да обиђемо, већ смо уз помоћ активиста из Кучевишта сазнали да им је неопходна веш машина, тако да ће ова породица већ за који дан имати једну бригу мање.

Породица Брава са представницима наше организације

Након прве посете Јужној Србији долази се до закључка да се српски народ поред социо-економских тешкоћа са којима се сусреће и велика већина Срба из матице и других крајева, суочава и са осталим нелагодностима. Србима је онемогућено да се издају за оно што јесу и осим малог процента њих који не презају од репресија, велика већина њих је приморана да се изјасни као припадник македонског народа или макар да јавно не говори да је Србин. Немогућност похађања наставе на српском језику и учења истог је још један пример у низу угрожавања српских националних права. Доста конфузна и компликована ситуација за српски народ. Матица не чини ништа по питању заштите свог народа, старе српске бољке оличене у странчарењу додатно разводњавају српски национални корпус. Наша организација ће од сад па надаље уврстити област тзв. Јужне Србије у редован програм помоћи, и надамо се да ћемо барем основним средствима за живот мало побољшати стање српских породица у окружењу у ком се налазе. Наставићемо да одржавамо контакте са нашим удружењима и да заједнички координисаним акцијама спроводимо што ефикасније наредне планове. Овом приликом се и захваљујемо културно-информативним центрима „Вук Караџић“ из Кучевишта, нашим пријатељима из Куманова,а посебно културно-информативном центру СПОНА.

Смедеревац за Филиповиће

Срби за Србе са породицом Филиповић из Ниша

Ирина (4 месеца), Светлана (8 год.), Михаило (10 год.), Даница (13 год.), Ђорђе (18 год.), мајка Марина и отац Срђан Филиповић коначно могу да бар мало одахну. Ова скромна породица, која живи у Нишу, у трошној кући и у тешким условима са свега 20.000 динара месечно, добила је од наше организације шпорет "смедеревац" пошто је њихов био у стању распада. Уз помоћ Божију и уз велике напоре ова породица успева да изађе на крај са тешким материјалним условима у којима се налази.

Највећи проблем је како кажу, старе и дотрајале ствари које се кваре, а породица због малих примања не може одмах да поправи те ствари. Тренутни проблем је био управо "смедеревац", јер долазе све хладнији дани. Управо због тога одлучили смо да им помогнемо и купимо нови шпорет. Како нам родитељи кажу ово је био пун погодак, сада је температура у кући на завидном нивоу, што је свакако најважније узимајући у обзир да у тако малом простору (27 квадрата) живе чак петоро деце.

Шпорет "смедревац" купљен за породицу Филиповић

Нова помоћ за Милиће из ЦГ

Избегличка породица Милић са Косова и Метохије и даље у кампу код Подгорице

Представници **Хуманитарне организације Срби за Србе из Црне Горе** били су у још једној посјети **породици Милић** настањеној на Врелима Рибничким у Подгорици где су уручили у храни и хигијени. Киша и први хладни јесењи дани савили су их све у кућу, али ипак нису били расположени за сликање. Једна кварцна гријалица је још увијек довољна да загрије собу у којој се ни врата не затварају потпуно, али сигурно то неће бити кад стигне права зима. Отац Миладин је већ мјесецима у Брезовику код Никшића, у болници за болеснике са тешким обољењима плућа. Недостаје им.

Његово присуство је ипак значило сигурност. Такође су остали и без јединог сигурног мјесечног примања. Њему је тренутно боље, и тамо има храну и његу, а они су у заиста тешкој ситуацији. Поред петоро дјеце често су ту и троје дјеце од још једне кћерке Дијане. Њена ситуација је такође тешка, посебно послије удеса у којем је њен супруг тешко повријеђен, тако да су сада и они без икаквих примања.

Захваљујући Црквеној заједници Подгорица која доноси храну у ово избјегличко насеље, Милићи сваки дан добијају по три хлеба и један кувани оброк, и заиста је овај вид помоћи најдрагоцјенији. Ми смо такође однијели новац, којим су се трговале намирнице у оближњој продавници, и нешто прикупљене одјеће. У нади да долазе бољи дани, у којима ће се вратити отац, а Ивана и Зорана које су пунољетне наћи посао, поздрављамо се до поновног, скорог гледања.

У Крајини за Жмириће

Чланови аустријске Хуманитарне организације Срби за Србе спровели су у суботу 23. октобра још једну у низу хуманитарних акција на подручју српске Крајине. Овом приликом је посећена 9-очлана породица Жмирић из села Мирање Горње у општини Бенковац, којој је обезбеђен грађевински материјал за изградњу крова у вредности од 725 евра. Наше удружење је за ову акцију издвојило 300 евра док је остатак пројекта финансиран из средстава која је донирала група донатора из Беча.

Поред главне помоћи у виду грађевинског материјала, за најмлађе смо обезбедили књиге "Дечје Јеванђеље" и "Свети кнез Лазар и косовски завет", одећу и обућу, слаткише и воће, играчке, као и један пакет хигијенског прибора.

Након вишенедељног планирања, и усклађивања обавеза међу учесницима акције и наших домаћина, договорено је да се акција започне састајањем у цркви Рождества Св. Јована Крститеља у Бенковцу. Представници наше организације кренули су пут Равних Котара заједно са представницима црквене општине Св.Сава у Бечу у раним јутарњим часовима.

По доласку у Бенковац убрзо налазимо цркву и састајемо са нашим домаћином из Српског Народног Вијећа коме се и овим путем захваљујемо на гостопримству и великој помоћи приликом организовања и спровођења ове акције у дело. Након краће разраде плана креће се на посао.

Село Мирање Горње, у којем живи породица Жмирић, налази се на неких 10 минута вожње од Бенковца. Ово место је пре рата било насељено искључиво Србима. Данас је подељено на два дела, с једне стране забачено старо село, а с друге, ново изграђено насеље које се налази поред саме магистрале.

Касније смо сазнали да ово насеље садржи неких 30ак нових кућа и изграђено је са комплетном инфраструктуром - прилазни путеви, тротоари, водовод и електрична енергија - за хрватске досељенике из Херцеговине - као и податак да је у протеклих неколико година обновљено и изграђено 60 км локалних путева у општини Бенковац, а да при томе ниједан метар асфалта није урађен у местима где Срби живе. У овај податак смо се уверили када смо прошли ново насеље и искључили се са магистрале у село Мирање Горње, где од самог почетка доминантан утисак стварају земљани путеви, срушене и запаљене куће.

На улазу у село дочекао нас је отац породице Душан Жмирић. Након срдачног упознавања пут до његове куће настављамо пешке. "Овде се брани српство" закључује Душан показивајући нам напуштена, порушена и пуста српска огњишта и места где је провео своје детинство.

Душан је са својим родитељима задњи напустио родну груду и након доласка у Србију пребачен је у Призрен где су боравили до почетка новог рата. Тако се породица Жмирић после новог протеривања са Косова некако докопала "обећане земље" и покушала да започне нови живот у америчкој држави Аризони. У главном граду Аризоне нашли су се практично на улици. Најпре су сви за рад способни чланови породице били запослени, а онда су сви одреда због економске кризе остали без посла.

Душан се у избеглиштву оженио са Американком Самантом, где им се родило петоро деце Касандра (7),

У Крајини за Жмирић

Кристина (6), Дијана (5), Душан (3) и Александар (1). Овај малди брачни пар добиће почетком наредне године још двоје деце јер Душанова супруга носи близанце. Са њима живе и Душанови родитељи Вуадин и Даворка.

- У Фениксу живи око 30.000 Срба избеглих из Босне и Хрватске. Сигуран сам да би их се овог момента кући вратило најмање 10.000 када би имали новац за авионске карте - прича нам Душан.

Жмирићи су некако скупили новац за авионске карте и вратили се лета ове године на свој Бенковачки крш да преживе.

Мајка са децом

Породица још увек није успела да оствари тзв. загарантована права здравствене и социјалне заштите за повратнике. Душан нам објашњава да се социјална помоћ, као и обнова кућа, врши селективно, тако да се старцима који немају потомство по убрзаном поступку обнављају куће, док Душанова породица, као једина српска породица у селу мора да чека у реду.

Без обзира на то што су на социјали, Жмирићима је овог момента највећи проблем кров над главом. Њихова кућа је претрпела огромну штету тако да живе у приземници у којој су некада становале бивше генерације те породице. Некако су покрпили тај објект који за њих сигурно није коначно решење.

Душан је на нас све оставио веома позитиван утисак својим чврстим и непоколебљивим ставовима да остане и истраје на свом вековном огњишту и сачува прадедовску веру. Тако нам је објаснио да је за сада приоритет да се обнови срушени кров штале како би неколико оваца које поседује пребацио из провизорне штале коју ће држава ускоро срушити у сврху изградње нове куће.

Објекат где ће се радити кров

Пошто Вукашин и Душан сами својим рукама обнављају овај објекат, а део материјала у виду грађе био је већ раније обезбеђен од стране једног српског привредника из тог краја остало је да се купе "етернит плоче" за покривање крова. Тако смо на лицу места одлучили да за сав новац који нам је био на располагању купимо поменуте плоче како би отац и син већ наредне недеље могли да крену са радом.

На складишту грађевинског материјала У.Т.О. "ХЛАД" у Доњем Карину, које је у власништву поменутог српског привредника, обезбедили смо плоче у вредности од 725 евра, који ће бити испоручене како нам је речено током ове недеље.

У Крајини за Жмириће

Треба напоменути да нам је један анонимни донатор уручио 100 евра са жељом да се тај новац преда породици у новцу. Ипак, Душан није ни једног тренутка био у дилеми и одлучио да се тај новац дода за куповину материјала.

По повратку из Доњег Карина у Мирање имали смо више времена да упознамо Душанову супругу Саманту и дечицу. Не може се речима описати радост коју су видно осећала деца нашим доласком и скромним поклонима које смо им уручили. Али можда им је изнад тога највише значио разговор са новим особама које их не осуђују због њихове верске и националне припадности као што је то случај са најстаријом Кристином када похађа своју школу у Бенковцу.

Село Мирање Горње има плодну земљу, какви су уосталом цели Равни Котари у северној Далмацији, тако да су до те породице брзо по повратку из избеглиштва почеле да стижу информације о великој потражњи за пољопривредним производима на земљи без вештачког ђубрива – у форми здраве хране. Било је чак са те стране и директних контаката са том породицом због договора о производњи одређених пољоприведних култура.

Душану су добри људи из Аустралије већ обезбедили фрезу за обраду земље, а базен који планира да користи за наводњавање земље је сам ископао. Према његовим речима остаје да купи пумпу за наводњавање и биће у прилици да на пролеће крене са сопственом производњом која би требала да осамостали породицу у финансијском смислу.

Након посете Жмирићима наставили смо пут средњовековног српског манастира Крка посвећеног Св. Архангелу Михајлу. Нажалост идилу која је красила пут ка Книну, прекинуо је низ спаљених и порушених српских кућа које су нас немо посматрале покрај пута. Остао нам је горак укус због лепоте земље која је вековима била српска, где су наши преци стотинама година чували српство и Православље, а која је сада пуста и препуштена неком другом који је не заслужује.

По доласку у манастир Крка успели смо да се мало одморимо од напорног путовања и припремимо за повратак у Беч. Овом приликом желимо да се захвалимо Игуману манастира Крка као и целокупном братству на изузетном гостопримству и подршци која је исказана нашем раду.

На крају, морамо рећи да положај српског народа у Крајини остаје и даље критично тежак. Као и на Косову и Метохији, наш народ је веома угрожен и на подручју Крајине, изложен разним врстама притисака и насиља што оставља све мање наде за опстанак на тим просторима. Можда је зато један од најбитнијих закључака које смо понели из манастира Крка, где смо имали прилику да се у светом миру помолимо Богу и резимирамо целокупни подухват, да иако ми Срби, ма где год били, морамо да живимо у духу косовског завета и усмеримо све наше мисли и енергију ка очувању колевке нашег народа – не смемо никада да заборавимо на српску Крајину где нам остадоше небројане светиње, гробови и огњишта на милост и немилост туђине.

ЖИВЕЋЕ КРАЈИНА!
Милош Јовановић

У Републици Српској

Представници Хуманитарне организације Срби за Србе из Републике Српске, Србије и Швајцарске посетили су и помогли две вишечлане српске породице у Републици Српској и то породице Маријановић са деветоро и Павловић са четворо деце. Обезбеђена је ургентна помоћ у основним животним намирницима, и хигијени у вредности од преко 600 евра, а било је и слаткиша за најмлађу дечицу.

Након што смо у раним јутарњим часовима посетили највећи српски логор Јасеновац, продужили смо у "љути" Крајишки град Приједор у коме нас осим ледене магле дочекују пријатељи и донатори наше организације. У пријатном амбијенту кафића Камењара у центру града правимо последње припреме пред полазак у Петрово село у коме живи једанаесторо Маријановића, који су нас са нестрпљењем очекивали.Такође, наши пријатељи успели су да за неколико дана прикупе додатну финансијску помоћ коју смо прикључили нашој планираној донацији.

Када смо колима ушли у двориште, из куће су почела да излазе знатижељна дечица која су нас заједно са мајком Миром дочекали и позвали да уђемо у њихов дом. Сама кућа је у јако лошем стању. Релативно скоро фарбани зидови нису могли да сакрију своју дотрајалост и делимично лошу градњу. У кући је хвала Богу топло. Отац Драшко нас у трпезарији поздравља и полако се распоређујемо по соби и почињемо са првим упознавањем и разговорима.

Сазнајемо да је породица Маријановић током рата избегла из Кључа у Херцеговини у данашње Петрово село у коме живе. Породицу осим родитеља чини деветоро деце: Драгана (1993), Сузана (1996), Марко (1998), Жељка (2000), Јелена (2001), Драган (2002), Жељко (2004), Предраг (2007) и најмлађа Светлана која има само шест месеци.

Отац Драшко нам објашњава да од државе примају дечији додатак за 3. и 4. дете укупној вредности од 340КМ (око 170 евра). Родитељи су незапослени и једина примања су им надничење по амбарима и пољима, или могућим радом у и око кућа. Притисак тешког живота се осећа на њима, јер су деца очигледно лоше ухрањена, док Сузана и Јелена имају физичке и менталне потешкоће које захтевају прекпотребну и константну лекарску негу.

Деца су добри ђаци и пазе једни на друге. Иако живе збијени у 40ак квадрата некако функционишу. Добри људи који су притекли у помоћ овој великој српској породици умногоме су олакшали у улепшали дечију

У Републици Српској

свакодневницу. Из оближње пекаре деца сваког дана могу бесплатно да добију један седвич, добили су телевизор, двд плејер... Мајци Мири најтеже падају викенди када је потребно спремити довољно хране за једанаест уста.

Разговор је даље текао у планирању неопходне хране и хигијенских потреба које би у овом тренутку биле најпотребније пре свега за децу. Па смо тако у Приједорском тржном центру у вредности од око 550КМ обезбедили веће количине млека, меса, брашна, уља, соли, шећера, хране за најмлађу Светлану, кромпир, хигијену, воће...и тиме их сигурно обезбедили на неколико месеци да безбрижно дочекају зиму. Такође, најмлађима смо обезбедили неколико кутија слаткиша коју ће како смо то тражили од њих да братски поделе.

Купљену храну смо потом у два аутомобила довезли до Маријановића где смо помогли у претовару и након заједничког сликања поздравили се са њима уз обећање да ћемо ускоро поново доћи и помоћи их. Са оцем Драшком смо договорили набавку малог млина за шотирање који ће му бити испоручен за неколико дана и са којим ће моћи даље да ради и приходује за своју породицу. Отац је вољан да се прихвати апсолутно било чега да ради, па ћемо у следећој акцији покушати да набавимо алат и оруђе за обраду земље и сечу дрва.

Наш утисак јесте да је овој породици апсолутно свака помоћ преко потребна. Наша организација ће покушати да у контакту са општинским властима покрене питање доградње или проширивање куће Маријановића јер је и физички јако тешко изводљиво да сви и даље живе збијени у 40 квадрата.

Наша акција у Републици Српској завршава се посетом породици Павловић у селу Обудовци, у близини границе са Србијом. Иако стижемо у дубоком мраку, најмлађи Павловићи су нас радосно дочекали у свом топлом дому. План је био да и Павловићима пред зиму обезбедимо основне залихе у храни. Док је део наше екипе остао са децом и оцем Жељком у разговору, мајка Митра са још двојицом наших представника одлази у оближњу продавницу где набављамо храну, хигијену и одећу за Павловиће у вредности од 320КМ. Од преосталих 40КМ колико смо у новцу оставили мајци биће обезбеђено брашно.

Наша посета Павловићима означила је прву годину сарадње и помоћи наше организације. До пре само годину дана Павловићи су имали кућу која је прокишњавала, продувавала, ужасно тешку материјалну и социјалну ситуацију.

У Републици Српској

Данас пак ствари су се поправиле на боље. Кућа је употпуности сређена, окречена, постављене унутрашње изолације а подигнут је и горњи спрат који ће до даљњег остати привремено огољен док се прикупе средства за његову доградњу и завршетак.

Отац Жељко је у потрази за послом као и најстарији син Владо који је завршио електротехничку школу. Наша организација ће покушати да утиче на општинске власти како би се омогућило запослење сину Влади што би драстично олакшало Павловићима свакодневне животне тешкоће са којима се сусрећу.

Такође, обишли смо и окућницу где се налази мала штала у којој Павловићи чувају козе. Кров штале је изграђен привремено од дрвених греда које прокишњавају и свакодневно пропадају. Потребна је велика сума новца од неколико хиљада марака са којом би се сама штала уредила и која би се касније проширила већим бројем домаћих животиња за узгој.

Након отварања првих слаткиша екипа наше организације се поздравила са Павловићима и кренула пут Србије.

У закључку који би извели из ове последње акције у Републици Српској нећемо по ко зна који пут позивати државу да ради због чега и постоји – да помаже породице са великим бројем деце и да их егзистенцијално обезбеди и омогући им да раде, зараде, приходују и тиме својој деци обезбеде бољу и сигурну будућност. Овог пута ћемо позвати српски народ да се пробуди из летаргије у коју је гурнут и помогне ове и друге српске породице којима је само мала помоћ потребна како би остали и учврстили се на Светосавском путу којим сви желимо да идемо.

Финансијски извештај

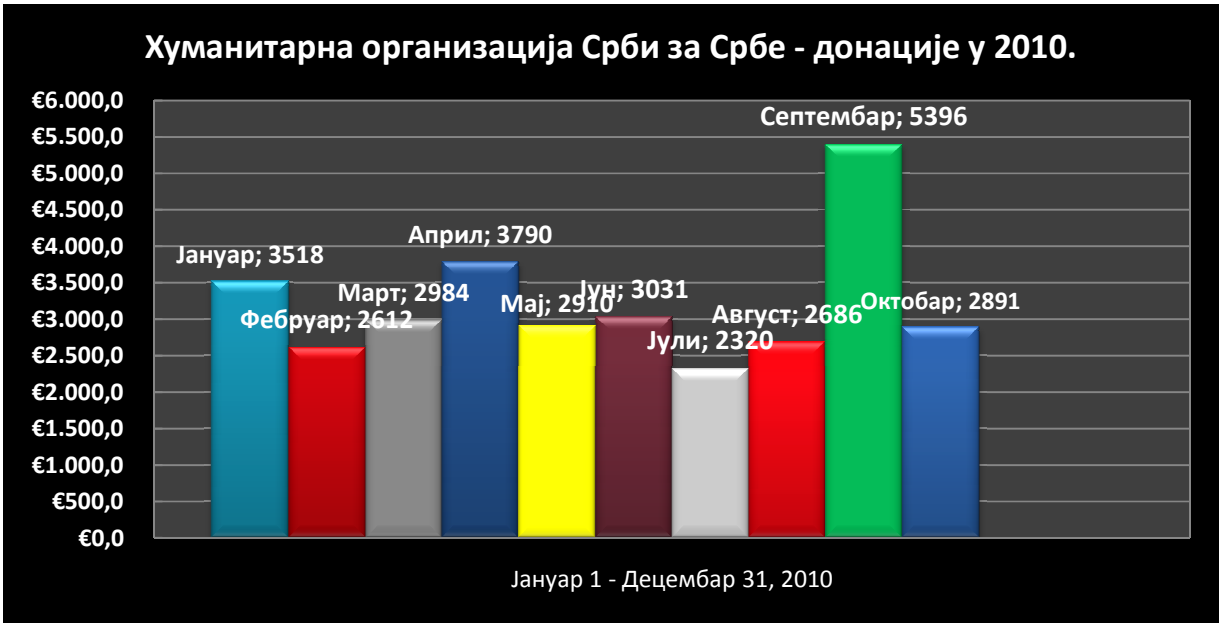

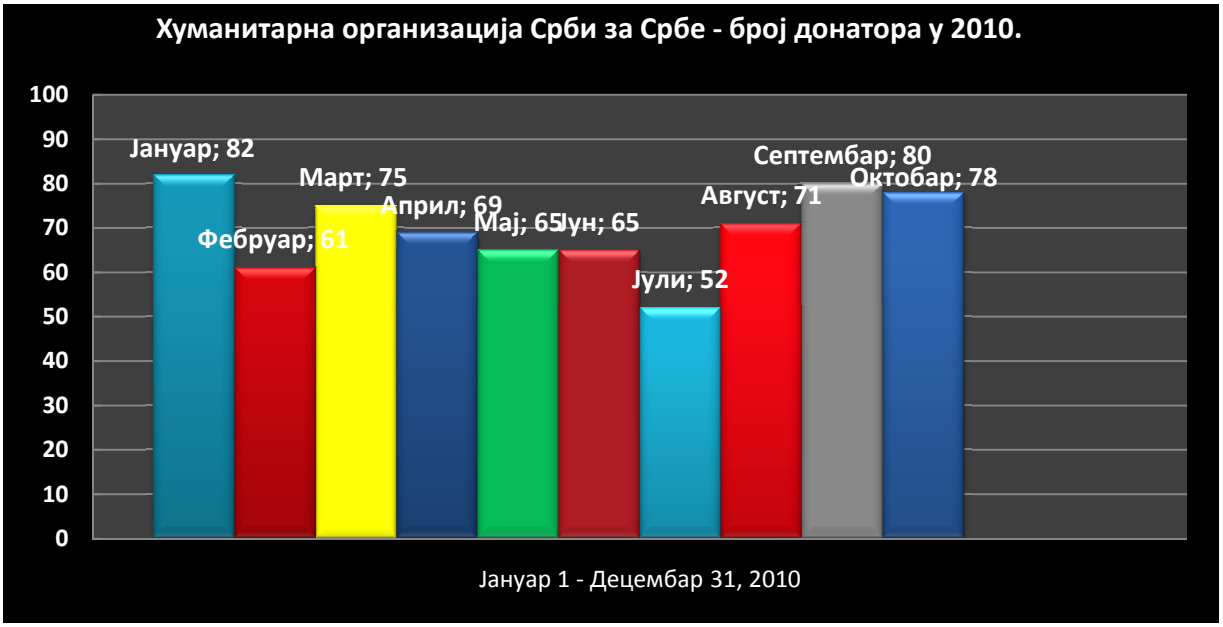

Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље!
Никада те нећемо издати, благочешће Отаца!
Никада те нећемо оставити, мајко побожности!
У теби смо рођени, у теби живимо и у теби ћемо умрети.
Ако времена то буду тражила и хиљаду пута умрећемо за тебе!"
јер „Православна вера наша – она је богатство наше,
она слава, она род, она венац, она похвала.

Вољено наше Православље

Хуманитарна организација Срби за Србе

http://www.srbizasrbe.org

Charity organization Serbs for Serbs

http://www.serbsforserbs.org

ДЕЦА СУ НАША БУДУЋНОСТ!